

altsaa staar hvert af Tingene frit for at forkaste den. Hvad den første Indvending angaar, finder jeg den paa ingen Maade ubesøjet. Det er meget rigtig, at en midlertidig Bevillingslov kun giver Regeringen smal Koft; men den skal heller ikke give andet. Naar man vil fastholde Tokammerssystemet i Bevillingsfager, kan en midlertidig Bevillingslov i Tilfælde af Strid ikke være det samme som en endeligt Finanslov. Det normale er fornuftigvis ikke Konflikt mellem Tingene om Finansloven. Der kan opstaa Uenighed om denne eller hin Bevilling, om den ene skal gives, om den anden skal nægtes, men Reglen maa dog være, at en saadan Uenighed finder sin Løsning paa samme Maade, som det skete i Fællesudvalget i afgivte Foraar, at de ny Bevillinger, som man ikke kan opnaa Enighed om, saa at falde bort, idet man da ganske simpelt holder sig til det bestaaende. En virkelig Konflikt kommer først frem i det Tilfælde, da et af Tingene enten vil tvinge det andet Ting til at yde en ny Bevilling mod dets Vilje eller vil fremtvinge Nægtelsen af en ifølge den bestaaende Finansret gældende Bevilling mod det andet Tings Vilje. Hvis en saadan Paastand fra et Tings Side fastholdes til Trods for det andet Tings Modstand, ja saa kommer der ikke en Finanslov i Stand, og da falder man tilbage paa de Udgifter, som ere hjemlede i den bestaaende Ret, altsaa hjemlede dels ved særlige Love, dels ved de Bevillinger, der ere givne paa tidligere Finanslove eller Tillægsbevillingslove. Men det, at man saaledes nødsages til at sættes paa smal Koft, er i Virkeligheden et stærkt Pres paa alle Parter til at enes. Det er hverken for Rigsdagen eller for Regeringen i Længden nogen Behagelighed at skulle gaa paa en saa næver Bevilling, og det Tryk, som vil blive øvet paa alle Lovgivningsfaktorer fra Befolkningens Side for at saa Ende paa en saadan Tilstand, vil være det bedste Middel til at forhindre, at den trækker i Langdrag. Naturligvis kan man finde andre Løsninger, hvis man absolut vil, men næppe nogen bedre, saafremt man vil fastholde Tokammerssystemet. Hvis man vil lægge den bevilgende Myndighed udelukkende i det ene Tings Hænder, som det f. Eks. er Tilfældet i England, saa vil der til enhver Tid kunne blive bevilget netop det, som det paagældende Ting vil give; eller ogsaa, hvis man under en eller anden Form vilde indføre et Slags Etammersystem. Men det er min Overbevisning, at det ene lige saa lidt som det andet lader sig gennemføre her i Landet. At ville lægge den bevilgende Myndighed alene i Folketingets Haand, antager

jeg ikke, at den højtærede Konseilspræsident nærmest har tænkt sig; og at tilvejebringe en Fællesafstemning mellem Tingene, hvorved hvert Tings Selvstændighed — som jo dog er Grundlaget for dets afgørende Indflydelse over ethvert Spørgsmaal — gaar tabt, tror jeg ikke vil vise sig gennemførligt. Vi maa utvivlsomt holde os til det, vi have, nemlig Tokammerssystemet helt igennem, og naar der da opstaa en Strid, er der ikke andet at gøre end simpelthen blive ved det bestaaende, indtil man faar løst Stridspunkterne paa den ene eller paa den anden Maade. — Den anden Indvending, som gøres gældende, er den, at der ikke her gives nogen virkelig, endelig Løsning, idet hvert af Tingene har det i sin Magt at nægte den midlertidige Bevillingslov. Denne Indvending er tilsyneladende mere berettiget end den forrige. Jeg siger tilsyneladende, fordi Indvendingen alligevel har mere teoretisk end den har praktisk Betydning. Der er selvfølgelig en udbortes Forstel mellem det, der i Hjør blev foreslaet af Grundlovsudvalget, som gif ud paa, at de Udgifter, der ere hjemlede i den bestaaende Ret, uden videre skulde kunne afholdes, og at Formaliteten med Vedtagelsen af en midlertidig Bevillingslov ikke var nødvendig. Men jeg tror, at i Realiteten komme de to Ting meget nær ud paa det samme. Man siger: Hvis nu en midlertidig Bevillingslov forkastes, staar Regeringen hjælpeløs; hvis det ene Ting nægter den, og der efter kommer en anden Regering til Roret, vil det andet Ting kunne nægte den; paa den Maade vil der slet ikke kunne opnaas nogen Bevilling; hvad skal saa Regeringen gøre? Dertil er at svare, at Forholdet er jo dog det, at lige indtil Landstinget i Foraaret 1885 fandt paa at nægte den midlertidige Finanslov, er noget saadant albrig slet. Fra Folketingets Side er det ved enhver Lejlighed blevet hævdet, at dette Ting altid var rede til at give en midlertidig Bevillingslov, og de Grunde, hvormed man fra Landstingets Side søgte at retfærdiggøre Nægtelsen i 1885, vilde ikke i Fremtiden kunne gøres gældende, hvis det foreliggende Forslag blev vedtaget. Man vilde ikke længere kunne paastaa, enten at en midlertidig Bevillingslov ikke var hjemlet, ikke var udtrykkelig nævnt i Grundloven, eller at der kunde rejses Tvivl om dens Form og Indhold; thi Form og Indhold vilde nu være udtrykkelig fastslaaede i Grundloven, og enhver Tvivl dermed affaaen. Hvis i saa Fald et af Tingene vilde nægte den midlertidige Bevillingslov, vilde dette Ting aabenbart paatage sig at føre os uden for For-